

ходя въ Сърбия, защото било опасно и за мене и за българитѣ.

— Защо да не ходя? Защо да бжде опасно за мене? — питахъ азъ. — Азъ твърде добре познавамъ и Сърбия и сръбското правителство, и затова нѣмамъ причини да се боя отъ тѣхъ.

— Но въ Сърбия днесъ за днесъ е твърде опасно, защото е убитъ князътъ, — рекоха тия.

— Да ви кажа право, азъ затова и отивамъ, т. е. да видя защо е убитъ князътъ и кой го е убилъ, — рекохъ азъ.

Опростихме се, и азъ тръгнахъ за Бѣлградъ.

Изъ Букурещъ до Александрия азъ отидохъ заедно съ Стефана Караджата. Изъ пътя азъ говорѣхъ Стефану, че нашата длъжностъ е да гледаме да се не побуни народътъ, защото не е време и защото нѣмаме никаква организация. Стефанъ ме увѣряваше, че нито той, нито Х. Димитъръ не мислятъ да постъпятъ другояче; но когато дойдохъ въ Бѣлградъ и проживѣхъ не повече отъ 15 дена, то се разчу, че Х. Димитъръ е преминалъ презъ Дунава съ 150 души „отборъ дружина“. Повика ме военниятъ министъръ и попита ме: ще ли да се побуни народътъ; а азъ му отговорихъ, че се съмнявамъ, защото знаехъ, че: 1. не е взелъ въ това дѣло участие ни единъ отъ по-първитѣ наши човѣци; 2. че народътъ не е предизвестенъ и не е приготвенъ да посрещне нашитѣ юнаци. Така се и случи.

— Народътъ ще да се възбунтува само тогава, ако турцитѣ направятъ нѣкое тиранство, т. е. ако захванатъ да палятъ селата и градоветѣ и ако захванатъ, както си сж научени, да плякатъ свѣта. Ако се случи още веднажъ такава произшествие, каквото се бѣше случило